

יומון בארי

מס' 19784
יום ראשון
ז' בחשוון תשפ"ד
22.10.2023

תחקיר: חמוטל פרת כתיבה: גיל הראבן

יובל בר

מעין בר

נולד: 22.03.1958 נרצח: 07.10.2023

נולדה: 23.02.1958 נרצחה: 07.10.2023

מעין בר לבית שלי

מעין, בת לאסף ממיסדי המשק, ולתמר - אשה רבת פעלים בפעילותה הציבורית ושורדת שואה - נולדה ב-23 בפברואר 1958. היא היתה הבת השלישית, אחרי עמית ועידית.

מעין גדלה בימי הלינה משותפת, בגן "כלנית" ואחר כך בכיתת "רותם". כמו אחיה, היתה חברה בנבחרת השחיה של בארי, אבל בניגוד להם, שהיו "ילדים טובים", מעין היתה פרחית, טורקת דלתות שלא אהבה את בית הספר. רוח גועשת, שלא אחת גם הקשתה על ההורים. למרות הסערה, מעין הקפידה להתייבב בארוחת ארבע המשפחתית שנערכה מדי יום, באדיקות, לתפריט קבוע של "לחם-גבינה-ועגבנייה", ריבה ותה, ולכידות משפחתית. לימים, מעין טיפלה במסירות באמא תמר, ושמרה על קשרים קרובים עם אחותה ואחיה לאורך כל השנים. היא הכירה את פרטי היומיום שלהם, את חבריהם, ומעל לכל את אחייניה, שהחזירו לה אהבה. אחת לחודש או לחודשיים היו האחים נגשים רק הם, ויחד היו מפליגים בזיכרונות מהעולם המתרחק של ילדותם.

את שירותה הצבאי מעין עשתה בפיקוד דרום בבאר-שבע, ובערבים הייתה חוזרת הביתה לישון. מיד אחרי הצבא, התגייסה - כמקובל בתנועה הקיבוצית - לשנת שירות שלישית בקיבוץ אילות - שם עבדה עם ילדים. בשובה לבארי עבדה שנים רבות כמטפלת בבית הספר. לימים הייתה אם בית של הבמב"חיס, עבדה במחסן הבגדים, וניהלה את המועדון לחבר.

באוקטובר 1983 התחתנה מעין עם יובל בר, ועל הרומן נספר בהמשך. בינתיים הקיבוץ כבר עבר ללינה משפחתית, והילדים - תום, מורן, נוי ואיתי - כבר ישנו בבית. מעין, שהיתה מרדנית בנעורה, ידעה להעריך חופש. תשובתה הראשונה לכל בקשה שלהם הייתה תמיד "כן", או "הכול בסדר", או "נעשה ואחר כך נראה". וכשאתי רצה לעשות קעקוע, אמרה: "למה לא? אולי גם אני אעשה...". יחד עם זאת, גבולות האסור והמותר שהציבה היו ברורים.

בראשית שנות ה-90, כשהילדים עוד היו קטנים, הצטרפה למשפחה קרן אלנקרי, שהייתה ילדת חוץ. קרן השתבצה לתפקיד "האחות הגדולה". הקשר התמיד גם לאחר שעזבה את הקיבוץ, וילדיה הם כנכדים למעין וליובל.

מעין הייתה אדם שמח ואופטימי. כל פגישה איתה נפתחה בכוס קפה. מעין אהבה גם לבלות בבתי קפה באזור, בבאר-שבע ובתל-אביב. בקיבוץ אהבה ללכת יחפה, בשמלות פרחוניות, שיער כתום וציפורניים עם לק בצבעים משמחים. ביתה היה בית שני לאור, לזיו, לזוהר, לכליל, לבניה ולסיני. והחברים הורגלו לראותה מטיילת יחפה עם עגלה בשבילים, ומחייכת באושר בשמלתה הססגונית. בגיל 62 יצאה לגמלאות. הסבתא הצעירה והיחפנית נהנתה להקדיש עצמה לטיפול בששת נכדיה, וציפתה בכיליון עיניים להולדת נכדתה השביעית.

יובל, בן ליחיאל ורחל חובבך, אח לארנון, נולד בנחלת יהודה ב-22 במרץ, 1958.

האב, יחיאל, היה יליד צנעה. רחל - בת ליוצאי תימן. כשיובל היה בן שלוש המשפחה עברה לשיכון עממי בחולון, וילדותו בשיכון זכורה כטובה: ילדים היו מצפים לשעה ארבע אחר הצהריים, ואז הותר להם לשעוט החוצה ולשחק ברחבי השכונה. ילדים בני כל העדות שיחקו יחד כדורגל, עד שהחשיכה החביאה מעיניהם את הכדור.

יובל היה "ילד של מספרים". כשהיה חוזר מבית-הספר מיהר לאכול ולהכין שיעורים, ומייד היה מתיישב מול הקיר ברגליים פשוטות, משליך עליו כדור פלסטיק אדום, וסופר את הזריקות. כך, למורת רוחם של השכנים. פעם ספר 777 זריקות. הוא היה תחרותי ואהב לנצח במשחקים, אפילו במשחק הזריקה והספירה ששיחק עם עצמו.

יובל הגיע לקיבוץ בארי ימים ספורים לפני שפרצה מלחמת יום כיפור, בסיום כיתה ט'. היה זה סיפור לא פשוט: הוריו נפרדו, ובעקבות זאת הופרדו גם יובל ואחיו ארנון. בתוך הטלטלה הקשה ולאורך כל חייהם הצליחו לשמור על קשר.

יובל הצטרף לקבוצת ילדי החוף שנקראה "כיתת אלון" או בלשון המקום - "אינדיאנים". באותה העת צימח את שיערו, ותסרוקת האפרו שלו היתה לשם דבר. למרות החזות ההיפית, התאקלם היטב במשפחה המאמצת והייקית במיוחד של חסידה ובוכסי.

למרבות הפלא, חש בנוח בתוך המסגרת החינוכית, וחיי הקיבוץ התאימו לו. הוא אהב במיוחד מוסיקה, וגם להופיע ולשיר. עוד כנער היה לו אוסף תקליטים, ביניהם של כוורת, של ניל יאנג, של הדייר סטרייטס ושל פינק פלויד. תמיד שמע מוסיקה. ולימים, כשישב במשרד כמנהל חשבונות, עדיין אפשר היה לדעת שהוא במשרד לפי המוסיקה הרמה שבקעה משם.

יובל היה חובב ספורט על כל סוגיו וגווניו. הוא עקב בדבקות אחר המתרחש ב-NBA, והיה אוהד מושבע של הספורט המקומי - שחיה, כדורגל, כדורסל, טניס, פינג פונג, צעדות, מה לא - והקפיד לדווח ביומון הספורט שכתב על אירועים ותחרויות. מובן מאליו שהסיע את ילדיו לכל חוגי הספורט שהשתתפו בהם ועודד אותם להישגים.

בתקופת הצבא שירת במודיעין. כשחזר לקיבוץ ועד שיצא ללימודים עבד בפלחה. לעיתים קרובות היה לוקח את ילדיו על הקומביין, על הקטפת או הטרקטור. הוא היה אבא שתמיד אפשר לסמוך עליו, מגשר בתבונת ליבו על פערים, ואיש משפחה שהתעניין גם בהיסטוריה. הוא חקר לעומק את תולדות משפחתה של מעין בהונגריה ואת תולדות משפחתו בתימן ובארץ.

יובל היה איש עבודה חרוץ ונלהב. הוא עבד שבעה ימים בשבוע בהנהלת החשבונות של הקיבוץ, אבל זה לא הספיק לו. ב-15 השנים האחרונות, יזם וניהל את פרויקט המיחזור של יובל, שהפך לפרויקט המיחזור של בארי. זה התחיל עם יובל על הטרקטור הירוק, מארגן פחים למיון אשפה. רוחץ את הפחים הירוקים, מניח פחים צבעוניים לזכוכית וקרטון, מלמד חברים להפריד אשפה אורגנית, מוביל לאיזור הרפת הישנה ומכיין ממנה קומפוסט שיחולק בתחנות הפחים לשימוש חוזר בגינות החברים. בתחלה לבד, אחר כך סוחר איתו צעירים ובמבחים. העיסוק בפחים הוא לא רק אידאולוגיה ושליחות פרטית, הוא כבר דוגמא לישובים אחרים. איך אדם אחד יכול להוריד את מספר הובלות האשפה מ-101 מיכליות ל-7 בלבד? במקביל יובל הולך ומפתח את "הממלכה" - אוסף הגרוטאות שהיו בעמדות הפחים - מזרונים, צעצועים, ספרים, תנורים ישנים, חלקי מכונות - מסודרים על פי המודל הזנוח

של "חצר הגרוטאות". בימים רחוקים, זו הייתה פינת החצר האהובה ביותר בכל גן בקיבוץ, עד שמשרד החינוך אסר עליה מטעמי בטיחות וביטוח. בממלכה של יובל נולדה החצר מחדש, ואחר הצהריים המקום המה ילדים והורים. יובל הקדים את מדינת ישראל בשנות דור.

הרומן מעין ויובל הכירו בבארי, כשלמדו בכיתות מקבילות - מעיין בכיתת "רותם" ויובל בכיתת "אלון", שתמר הייתה המטפלת שלה. הוריו המאמצים של יובל היו חברים קרובים של תמר ואסף. ובכל זאת, האהבה בין מעין ליובל נעורה רק אחרי שהשתחררו מהצבא, בשכונת ה"אשטרומים" של הצעירים.

חתולתה של מעין טיפסה על עץ ופחדה לרדת. יובל, שהיה אלוף בטיפוס על עצים, נחלץ להציל אותה. מאז כל בני המשפחה חובבי חתולים.

מעין ויובל התחתנו באוקטובר 1983. מעין הייתה אז בחודש השמיני להריונה, ולבשה שמלת כלה ענקית. דעתה הייתה נתונה ליצירת בית חם ונעים, לאוכל ולעוגה. הוא דאג לעניינים הטכניים והכספיים. היא דרבה לציאת לבילויים. הוא סיפק מחקר ועומק. היא אהבה לקנות. הוא עסק במיחזור. מתוך השוני יצרו עולם שלם של זוגיות, ואינספור חוטים דקים חיברו אותם יחד בקשר הדוק.

שניהם אהבו מאוד לטייל, בארץ ובח"ל. במיוחד אהבו את יוון ואת האיים. אבל היו הכי "קיבוצניקים" שיש. מעולם לא עזבו ולא חשבו לעזוב את בארי, בכל המבצעים ובכל הסבבים, גם כשהמצב הבטחוני הסלים. זה היה ביתם, המקום הכי בטוח בעולם, אהבתם לבארי, אבל יותר מכך, אהבתם זה לזה הגדירה אותם בחייהם ובמותם. בשבת ה-7 באוקטובר, מתו יחד.

זכרם טבוע בילדיהם, בנכדיהם ובכולנו.